

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 789/2020
30.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Марковић, адвокат у ..., против туженог ФК „ББ“ Београд, кога заступа пуномоћник Стеван Костић, адвокат у ..., ради утврђења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1065/19 од 24.09.2019. године, у седници већа одржаној 30. септембра 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА се као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1065/19 од 24.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Први основни суд у Београду је донео пресуду П1 3718/18 од 24.01.2019. године, којом је усвојио тужбени захтев и утврдио да је тужилац у радном односу код туженог на неодређено време на основу уговора о раду бр. .. од 19.04.2016. године, те обавезао туженог да тужиоца врати на рад и да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 120.000,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 1065/19 од 24.09.2019. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 3718/18 од 24.01.2019. године, те одбио захтев туженог за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеном поступку.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020 – у даљем тексту: ЗПП) и закључио да ревизија туженог није основана.

Другостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је са туженим закључио уговоре о раду 30.03.2010. и 05.07.2012. године, затим Уговор број .. од 17.08.2012. године, чији је предмет био ангажовање тужиоца као тренера за рад у клубу за период од 30.06.2012. до 30.06.2014. године, који је оверен од Фудбалског савеза Србије и Фудбалског савеза Београда, затим Уговор број .. од 24.01.2013. године, уговоре о раду од 01.07.2013. године и од 01.07.2014. године, и затим Уговор бр. .. од 30.09.2014. године. Дана 29.06.2015. године закључили су уговор бр. .. ради ангажовања тренера за рад у клубу за период од 01.07.2015. до 30.06.2017. године и то у професионалном статусу, а одредбом члана 3 истог уговора одређена је висина и доспелост нето зараде тренера, овде тужиоца.

Првостепени суд је од два уговора под бр. .. од 19.04.2016. године, од којих је један на одређено време, а други на неодређено време, на основу чињенице да је на уговору на неодређено време и заводни печат туженог, поред потписа и печата туженог, који се налази на уговору на одређено време, утврдио да је између парничних странака назначеног дана закључен уговор о раду на неодређено време. Тим уговором је стављен ван снаге уговор број .. од 29.06.2015. године. Клуб је сагласан да тренер удружи свој рад на радном месту тренера првог тима ФК ВВ, на неодређено време, и то у професионалном статусу. Одређена је висина нето месечне зараде тренера и доспелост. На основу садржине тог уговора, којим је у члану 3. одређен начин обрачуна, висина и доспелост нето зараде тренера, и на основу чињенице да је тужени решењем бр. .. од 07.06.2016. године одлучио о коришћењу годишњег одмора радника АА, овде тужиоца, те поређењем са прописаном садржином права спортског стручњака по уговорима о стручном ангажовању према Закону о спорту, првостепени суд је закључио да је међу парничним странкама сагласном вољом закључен уговор о раду тужиоца код туженог, по коме је тужилац у радном односу на неодређено време, који закључак је за правилан прихватио и другостепени суд.

Тужени је тужиоцу доставио допис број .. од 21.10.2016. године, дана 21.10.2016. године, којим је обавестио тужиоца да је раскинуо уговор број .. од 29.06.2015. године са образложењем да је тужилац одбио да закључи анекс уговора о раду број .. од 29.06.2015. године.

Нижестепени судови су става да овим дописом тужиоцу није престао радни однос код туженог, јер се за то нису стекли услови прописани Законом о раду у члану 175. -185., у погледу разлога за престанак радног односа, нити у погледу поступка за престанак радног односа отказом од стране послодавца, у односу на уговор о раду број .. од 19.04.2016. године.

Ревизијом тужени истиче чињенице према којима по његовом схватању нема основа за закључак да су странке имале намеру и закључиле уговор о раду, већ да су закључили уговор о стручном ангажовању тужиоца, за рад у клубу као тренера, којим се не заснива радни однос. Те чињенице су почев од садржине одредаба уговора од 19.04.2016. године, па затим садржине претходно закључених уговора, формулара типског уговора о професионалном раду који су странке користиле сваки пут када би закључивали уговор о стручном ангажовању тужиоца и њихове садржине, значаја деловодног печата на уговору, одговора тужиоца на понуду туженог од 03.10.2016. године којим се тужиоцу нуди ангажовање под истим финансијским условима и року као из Анекса уговора бр. .. од 29.06.2015. године, те да странке нису конзумирале уговоре заведене под бројем .. од 19.04.2016. године и др. Међутим, такви наводи су по природи и значају усмерени на побијање утврђеног чињеничног стања о стварној вољи

парничних странака и садржини уговорног односа насталог закључењем уговора од 19.04.2016. године и нису законом предвиђен ревизијски разлог, по одредби члана 407. ЗПП.

На утврђено чињенично стање су нижестепени судови правилно применили материјално право када су закључили да уговор кога су парничне странке закључиле 19.04.2016. године јесте уговор о раду на неодређено време, у смислу одредбе члана 31. став 2. Закона о спорту и члана 30. Закона о раду.

Уговор о раду је двострани правни акт. То је слободно изражена сагласност воља запосленог и послодавца која има за циљ заснивање радног односа и на основу које запослени заснива радни однос код послодавца. Дакле, то је облигационо правни однос између послодавца и запосленог те је услов заснивања радног односа. Уговор о раду је формални, двострано обавезни, теретан, комутативан и индивидуални уговор. Њиме се уређују права обавезе, одговорности запосленог и послодавца због чега и спада у изворе радног права.

Правилно је примењено материјално право и код закључка да радни однос тужиоцу није престао, те су нижестепени судови правилно утврдили да тужилац јесте у радном односу код туженог на неодређено време на основу Уговора о раду број .. од 19.04.2016. године и, као последицу незаконитог фактичког престанка радног односа тужиоцу, вољом послодавца, сагласно одредби члана 191. став 1. Закона о раду обевезали туженог да тужиоца врати на рад.

Имајући у виду наведено, неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права у погледу постојања уговора о раду.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одбио ревизију туженог као неосновану.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, на основу члана 165. став 1. ЗПП у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био потребан за одлучивање о ревизији.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић